

In memoriam Villányi László – Az Egyetem volt az élete

Meghalt Villányi László egyetemi tanár, a Szent István Egyetem Gazdaság- és Társadalomtudományi Karának korábbi dékánja, a tanár, a kolléga és a barát. Már néhány éve már nem vett részt az agrárökonómiai tudományos közéletben, elmenetele mégis nagy veszteség a szakmai közösség számára. Fájdalmasan gyarapítja azoknak a kiváló kollégáknak a sorát – Pfau Ernő, Fogarassy Csaba, Szabó Gábor, Alvincz József, Nemessályi Zsolt, Szücs István, Kovács Gábor –, akiket a közelmúltban veszített el a magyar agrárökonómia.

Villányi Lacival a „múlt század” hetvenes éveinek közepén ismerkedtem meg Gödöllőn. Én akkor egyetemista voltam, ő már egy fél évtizede tanársegéd. Az egyetem fénykorát élte. Kiváló tanárok sora tanított: Pecznik, Hortobágyi, Fábián, Stefanovits, Szép, Bálint, Penyigey, Dobos, Cselőtei, Magyari, Manczel, Tóth Mihály, Tóth József, Szénay. Kiválóak voltak a fiatal oktatók is, csak az ökonómusok közül: Székely, Kovács Gábor, Molnár, Lehota és Villányi.

A korszakos egyéniségek mellett műhelyek sora működött a tanszékeken. Az egyik ilyen az Agrárgazdasági Tanszéken Szénay László irányításával dolgozott. Szénay nagy tudású kutató volt, kiváló tanár. Úgy tudott perspektívát és önbizalmat adni a fiataloknak, ahogy kevesen. Más tanszékekről is többen hozzá csapódtak annak ellenére, hogy szókimondása és tanári sikerei miatt a vele egykorúak közül többen nem szerették. A Szénay csapat nem csak a munkában volt egységes, a szabadidőt is sokszor együtt töltötték. Gyakoriak voltak Szénay házában – „Matyiföldön” – hétvégéken a

pinpongszettek, a tangóharmónikus együttlétek, az elmondhatatlan pohárköszöntők. De a beszélgetések még itt is jobbára a munkáról szóltak.

Szénay kedvenc tanársegédje Villányi volt. A „jó eszű” szentlászlói fiúban sokat látott, sokat is bízott rá. Pörgött vele az élet, és ő is hajlamos volt az ál-

landó nyüzgésre. Soha nem volt nyugalom körülötte, mindig történt valami. Vonzotta az ambiciózusabb hallgatókat, így kerültem kapcsolatba vele én is.

Most, hogy közel 50 évvel a megismerkedésünk után nekrológot írok róla, keresem, mi volt vonzó a fiatal tanársegédben, és mi volt vonzó benne később is. Vallom, az emberi kapcsolatokban az értékeket kell keresni. Fel kell fedezni a másik emberben a pozitív jellemzőket. Ezekre kell építeni, ezeket kell példaként állítani magunk és mások elé. Villányiban pedig voltak megsüvegezendő tulajdonságok. Ezek közül a segítőkészség, a szervezőképesség és a tanári habitus kívánkozik az élre.

Villányi László sokaknak és sokszor tett jót. Mégpedig érdek nélkül. Fiatal tanárként szervezte a fiatalokat, befolyásos, döntési helyzetben lévő dékánként igyekezett mindent elintézni. Sokszor érdem nélkül, azoknak is, akik visszaéltek bizalmával. Talán nem volt túl jó emberismerő. A szíve cselekedett előbb, az esze inkább csak követte a szívbeli tetteket. Az Egyetem történetét egykoron feldolgozók nem biztos, hogy ezt a vezetői tulajdonságát fogják kiemelni és példaként állítani a követők elé. De Villányi ilyen volt, így lehet becsülni, szeretni. Senki mellett nem álltak ki úgy munkatársai, senki szavára nem hallgattak annyira,

mint az övére. Mert tudták, hogy őszinte szándékkal, szívvel gondolkodik. Szívvel, amelyet soha nem kímélt. Nem óvta sem a munkától, sem a vállalt konfliktusoktól, sem az önpusztító stresszoldástól – mert ezt a munkatempót csak így lehetett elviselni. Villányi sokat tett a barátaiért – és az ellenségeiért is.

Villányi László kiváló szervező, örök-ké nyüzsgő, céllátó és célkövető alkat volt. Mindene volt az Egyetem, a Kar. Ez éltette. Képes volt az egészségét is kockára tenni egy-egy sikeres szakindításért, egy elnyert pályázatért, egy jó stabilizáló megoldásért. Állandóan szervezett, szövetkezett és ütközött. Mindig kombinált, néha munkatársai számára is érthetetlenül. Többször rohant előre, és ezért meg kellett állnia, bevárni a derékhadat, mert csak lassan tudták követni. Pedig tudta, mit akar – a jót. Komoly sikere, hogy a Kar, amelyet vezetett, a váltságévek viszontagságai után is stabilan állt a lábán, megőrizte meghatározó oktatóit. Jó volt a társadalomban kialakult összkép a gödöllői ökonómus képzésről, bőven voltak

oktatásra jelentkező tehetséges fiatalok. Ez nem kis mértékben neki volt köszönhető. Jobb korban, szerencsésebb körülmények közt pajzsra emelték volna!

Egy egyetemi ember igazi terepe a tanítás. Villányi itt is maradandót alkotott. Jó előadói készséggel bírt, órái érdekesek és tanulságosak voltak, lekötötte a hallgatóit. Többek előadásai, gyakorlatai, konzultációi alapján kapták a hivatást. Nagy kár, hogy hosszú dékánsga alatt évfolyamok sora volt kénytelen ezt mellőzni. Ők nem is ismerték Villányit, a tanárt. Mint tudományos témavezető sokakat, köztük jómagamat is segített a fokozat elnyerésében. Itt is megmutatkozott szervezőképessége. Neki is erénye volt, hogy perspektívát tudott adni a jelölteknek, ezen a területen sokat tanult Szénaytól.

Kedves Villányi László professzor úr! Mint egykori egyetemi és PhD-hallgató, mint munkatársad és barátod búcsúzómon tőled. Az örök világosság fényeskedjék neked. Nyugodj békében.

Kapronczai István